

Πρωί με την αυγή, ο Δίας κάλεσε τους θεούς σε συνέλευση. Περιγράφεται στην Ιλιάδα (Θ 1 κ.ε.). Στην πραγματικότητα, δεν επρόκειτο για συνέλευση αλλά για ανακοινώσεις. Ως εκείνη την ώρα, οι λοιποί θεοί μπερδεύονταν στον Τρωικό πόλεμο, άλλοι με τη μια, άλλοι με την άλλη πλευρά. Ο Δίας τους το ξέκοψε:

«Κανένας θεός, είτε αρσενικός είτε θηλυκός, δεν θα ανακατευτεί ξανά στις μάχες. Όποιον πάρω είδηση ότι πάει να βοηθήσει είτε τους Τρώες είτε τους Έλληνες, θα τον κάνω να γυρίσει στον Όλυμπο κεραυνωμένος ή θα τον αρπάξω και θα τον ρίξω στον Τάρταρο. Θα καταλάβετε τότε ποιος κάνει κουμάντο εδώ».

Κι επειδή μάλλον διείδε κάποια υποψία αντίρρησης, ο Δίας συμπλήρωσε:

«Αν θέλετε, δοκιμάστε με. Κρεμάστε από τον ουρανό μια χρυσή αλυσίδα και κρεμαστείτε από αυτήν. Δεν θα μπορέσετε να με τραβήξετε κάτω, όσο κι αν προσπαθήσετε, όσο κι αν κουραστείτε. Αν όμως θελήσω εγώ να τραβήξω την αλυσίδα προς το μέρος μου, θα σας σύρω όλους, μαζί με την γη και την θάλασσα και θα σας δέσω από την κορφή του Ολύμπου, να κρέμεστε».

Οι ακροατές του βουβάθηκαν. Πέρασε πολλή ώρα ώσπου η Αθηνά να πάρει τον λόγο και να αναγνωρίσει ότι ο πατέρας της είναι ακατανίκητος. Και μιλώντας εκ μέρους όλων, υποσχέθηκε πειθαρχία στις βουλές του Δία. Μπροστά στον Δία, οι πάντες έστεκαν πειθήνια. Η δύναμή του ήταν και απεριόριστη και αναγνωρισμένη. Θεοί και άνθρωποι φοβούνταν την οργή του. Μόνο με μπαμπεσιά μπορούσε κάποιος να πάει ενάντια στη θέλησή του. Κι αυτός ο κάποιος ήταν η Ήρα.

Στην Ιλιάδα (Ξ 153 κ.ε.), περιγράφεται αναλυτικά τι έβαλε στον νου της κι έκανε:

Χώθηκε στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της, λούστηκε, αρωματίστηκε, χτενίστηκε, έβαλε τα πιο λαμπερά της κοσμήματα, φόρεσε το πιο ελκυστικό φόρεμά της, πέρασε την χρυσή της ζώνη και βγήκε. Πήρε παράμερα την Αφροδίτη, της πούλησε ένα παραμύθι ότι τάχα πάει να

βρει τον θείο της, Ωκεανό, και την θεία της, Τηθή, που ήταν μαλωμένοι, και να τους τα ταιριάξει. Και της ζήτησε να την βοηθήσει ώστε να πετύχει να τους κάνει να ξανασιμξουν ερωτικά. Η Αφροδίτη της έδωσε το μαγικό ύφασμα (τον «κεστόν ιμάντα») με το οποίο κάλυπτε τα στήθη της και που είχε επάνω του τον έρωτα, τον πόθο και το ξελόγιασμα. Μετά, η Ήρα πήγε και βρήκε τον Ύπνο και τον έπεισε να επέμβει την κατάλληλη στιγμή.

Αφού, λοιπόν, έστησε το σκηνικό, η Ήρα πήγε να βρει τον Δία που καθόταν στην κορφή της τρωικής Ίδης και χάζευε τις μάχες ανάμεσα στους Έλληνες και τους Τρώες. Με το που την είδε, άναψε μέσα του ο πόθος να κάνει έρωτα μαζί της. Τη ρώτησε, τι γύρευε εκεί. Του είπε το ίδιο παραμύθι για τους μαλωμένους θείους τους κι ότι σκόπευε να πάει να τους βρει και να προσπαθήσει να τους κάνει να τα ξαναβρούν αλλά, σαν καλή σύζυγος, θέλησε πρώτα να τον ενημερώσει.

Θολωμένος από τον πόθο, ο Δίας της είπε να αφήσει τους θείους γι' αργότερα καθώς αυτός εκείνη την ώρα άλλα είχε στον νου του: «Σε θέλω τώρα και με κυριεύει γλυκός πόθος για σένα». Η Ήρα έκανε τη ντροπαλή. Αν έκαναν έρωτα πάνω στην Ίδη, όλο και κάποιος θεός θα τους έπαιρνε είδηση και θα τους ξεφώνιζε και στους άλλους. Του πρότεινε να πάνε στην κρεβατοκάμαρα, στον Όλυμπο. Όμως ο Δίας για κάτι τέτοια χαιρόταν που ήταν παντοδύναμος θεός. Μην ανησυχείς, της είπε, και θα βάλω γύρω μας ένα χρυσό σύννεφο και κανένας δεν πρόκειται να μας δει.

Πλάγιασαν, αγαπήθηκαν κι ο Δίας κοιμήθηκε βαθιά. Οπότε η Ήρα έστρωσε τον δρόμο κι ο Ποσειδώνας βοήθησε τους Έλληνες να ανατρέψουν τη σε βάρος τους κατάσταση. Βέβαια, κάποια στιγμή ο Δίας ξύπνησε, επανέφερε την ισορροπία στις μάχες και κατσάδιασε άγρια την γυναίκα του για την μπαμπεσιά της, απειλώντας την ότι θα την δείρει με το λουρί (Ιλιάδα, Ο 1 κ.ε.).

Η πικάντικη αυτή ιστορία υποδηλώνει την ακατανίκητη δύναμη του Δία που μόνο με τον δόλο μπορούσε προσωρινά να παρακαμφθεί. Ο αρχηγός θεών και ανθρώπων παρουσιάζεται στην Ιλιάδα με έναν τρόπο ανθρώπινο και πατριαρχικό, αδιαφιλονίκητος ηγέτης που όμως στηρίζει την κυριαρχία του κυρίως στην δύναμή του και στον φόβο που προκαλεί. Μερικούς αιώνες αργότερα, αλλιώς τον παρουσιάζει ο Ορφικός Ύμνος:

«Ο Δίας ήταν ο πρώτος, ο Δίας είναι ο τελευταίος, ο κύριος του κεραυνού, / Ο Δίας είναι η κεφαλή, ο Δίας είναι η μέση, από τον Δία προέρχονται τα πάντα, / Ο Δίας είναι το στήριγμα της γης και του γεμάτου άστρα ουρανού, / Ο Δίας ήταν αρσενικός, ο Δίας ήταν και νύμφη

αθάνατη, / Ο Δίας είναι η πνοή του παντός, ο Δίας είναι η ακάματη ορμή του πυρός, / Ο Δίας είναι η ρίζα της θάλασσας, ο Δίας είναι ο ήλιος και η σελήνη, / Ο Δίας είναι ο βασιλιάς, ο Δίας είναι ο άρχοντας του κόσμου, ο κύριος του κεραυνού. / Δημιούργησε όλα τα όντα και τα τοποθετεί στο εκτυφλωτικό φως που αντλεί από την ιερή καρδιά του...».

Πα, δεν υπάρχουν παιχνιδάκια και κολπάκια και εξουσία του τρόμου. Υπάρχει μόνο ο ύμνος στην αναγνωρισμένη παντοκρατορία του ενός, το άνοιγμα στον μονοθεϊσμό και το δέος για τον θεό, από τον οποίο προέρχονται τα πάντα και ο οποίος κινεί τα πάντα.

(τελευταία επεξεργασία, 16 Νοεμβρίου 2020)